

LILIKE

DRAGOSLAV MIHAILOVIC

Nekem mindenki azt mondja hogy buta vagyok. Anyu is apu is mindenki. Csak a kis Öcsi nem mondja. Ő még nem tud beszélni. De hát nem számít ha buta vagyok is fő hogy nekem itt jó. Nem igaz? En legalábbis úgy gondolom.

Ide szoktam kijárni. Ez Andra bácsi fáskamrája és csak akkor szoktam ide jönni amikor tudom hogy ő már volt és hogy már nincs itt. Egyszer amikor azt az ő lemezjátszóját nyösztettem elloptam a kulcsot. Djurdjica néni nem volt otthon és amíg Andra bácsi szopogatta a pálinkát és népdalokat hallgatott lassan odasettenkedtem az asztalhoz amelyen ott volt a drótra fűzött kulcsosomó és ezt az egyet lehúztam. Ő meg aztán csodálkozott. Engem is megkérdezett a kulcs felől. Az istenért Andra bácsi mondtam honnan tudhatnám én azt hogy hol van a kulcsod. Így történt hogy Djurdjica néninek és Andra bácsinak most egy kulcsuk van a fáskamrához. A másik nálam van. De többé már nem lesz rá szükségem. Talán vissza is adhatnám nekik. De mégsem. Ha elmegyek innen eldobom valahová. Bánom is én az ő kulcsukat.

Na és akkor kijövök én ide és hallgatók. Nézelődök a kis ablakon. Ha kint nincs hideg kinyitom az ajtót is. Ezt csak akkor ha sötét van és nem láthatnak. Szeretem nézni az esőt. Az ajtó mellett egy tuskó van arra leülök a ruhámat térdemre húzom hogy ne fázzon és elnézem hogy csöpög a tetőről platty platty. Ebben élvezek.

Azelőtt itt játszottam is. Itt voltak a játékaim is. Mind kihoztam. Most már nincs egy játékom se. Se itt se odahaza sehol. Nekem többé nincsenek játékaim. Többé nincs játékokra szükségem.

Itt volt anyukának egy régi szoknyája. Abból csináltam Sašát. Saša egy kisfiú volt a bölcsődében láttam amikor vittem Öcsit. Babaruháim is voltak. Azokba pólyáztam Sašát. Szerettem tisztába öltöztetni hogy mindig szép legyen. Dobozaim is voltak. Az egyik nagyobb doboz volt abban aludt Saša. A másik kisebb volt és szebb és abban Lelica aludt. Lelicának kirajzolt szemé és szája volt és édes édes kis szoknyácskája. Lelicát a piacon loptam egy nénitől. A néni a pult mellett állt amely telis-tele volt ilyen szép babákkal és nagyban beszélgetett az asszonyokkal én meg odalopóztam megmarkoltam és a táskámba süllyesztettem. Az iskolából mentem hazafelé és könnyű volt. Amikor pedig megfogtak nem volt nálam a táska és akkor nekik volt könnyű. Az-

tán egyéb dolgom is voltak itt kint. Most nincsenek többé. Nem lesz rájuk szükségem. És innen többé semmire sem lesz szükségem.

Jó is hogy nem hagytam Andra bácsinak őket. Ő olyan magának való. Valamelyik nap is száz dinárért szalámit vett és mind maga ette meg. Sem engem sem Öcsikét sem Djurdjica nénit meg sem kínált. Ők mindig így esznek. Andra bácsi külön Djurdjica néni külön. Djurdjica nénit szintén nem szeretem. Mindig szid hogy te milyen piszkos vagy és mit csinálsz megint és mért nem foltozod meg a harisnyádat. Meg is ver néha. És engem itt mindenki ver. Ez azért van mert senki nem szeret. Én legalábbis úgy gondolom.

Akkor egyszer azt gondoltam hogy Pecának hagyom őket. De hát ő fiú mit kezdjen a babákkal. Biztos nem is tudna vigyázni rájuk. S ez nem tetszene a babáimnak.

Így aztán feladtam Sašára a legszebb ruhákat. Szépen bepólyáltam hogy meg ne hüljön faszénnel kirajzoltam a szemét a szempilláit és a száját utána gombostűvel a legszebb sapkát tűztem a fejébe soha ilyen szép nem volt még. Sírva fakadtam amikor megláttam.

Lelicát nem cicomáztam így föl ő mindig szép volt. Csak egy tarka köpenyt adtam rá olyan lett mint egy igazi kis színész nő.

Agyacskájukat is szépen elrendeztem. A függönyükből máma kivágtam egy nagy darabot abból lett az ágytakaró. Ha anyukától ezért szorulok nem fogom bánni. De azt hiszem nem kapok ki. Anyu ma oda-vissza van a boldogságtól csak úgy ragyog a szeme. Na és akkor fedőkkel letakartam őket és Andra bácsi szeneslapátjával a fáskamra előtt megástam a sírokat egy nagyobbat Sašának és egy kisebbet Lelicának. És akkor belefektettem őket. Keresztet is akartam a fejükhöz tűzni ezt a temetőben láttam de nem tudtam megcsinálni. Csak egy-egy kis fadarabot szúrtam le. És mielőtt betemettem volna a gödröket az agyacskáikba ez volt most a koporsó egy-egy cédulát tettem ez itt Saša és ez itt Lelica. Csak az a kár hogy nem tudtam úgy kántálni mint a papok. Ezt Lipnicán láttam. Na és akkor pityeregtem egy kicsit. Csak egy kicsit. És így nincsenek többé gyerekeim mert olyanok voltak ők nekem nincs az én kis Sašám nincs az én kis Lelicám. Meghalt az én kis Sašám és az én kis Lelicám. Nem tudom eljutok-e még valaha a sírjukhoz.

Eppen amikor így sírdogáltam szólítottak. Anyukám szaladozott a barakkunk körül és kiabálta hogy Milice Milice és apa is kiáltozott hogy Mica Mica meg Peca is hogy Lilike Lilike. Szeretem amikor így hív. Ő most csodálkozik hogy hol vagyok. Nem jelentkezett biztos nem is keres már. Peca soha sincs kéznél amikor szükségem van rá. Na annyi baj legyen nagy a májam ha egyszer tökfilkó. Én meg hallgattam úgyhogy nem találtak meg. Ők nem is tudják hogy én ide járok. S ha megtalálnak is. Lehet hogy megint megvernének de hát ez most már nem fontos. Többé úgyse bánthanak. Holnap anyukám elvezet és nekem már nem számít hogy kikapok-e.

Anyuka máma szörnyen affektáskodott. Elment Djurdjica nénihez meg Lepa nénihez meg mindenkihez és tele szájjal mesélte hogy a szívem szakad meg hogy holnap el kell vinnen az én kis Micámat de hát mitévő legyek ha egyszer ilyen és én olyan szerencsétlen vagyok én mindenemet föláldoztam a gyerekekért Öcsiért meg Mili-cámért. De hát hadd járjon a szája. Meglátják ők. Az este ő meg apu-

kám nyakalták a sört és anyu egy kicsit becsípett és akkora szemeket meresztett apára hihihi. És akkor fogdosta a kezét apa meg anyukának a lábát. És akkor kizavartak biztos megint azt csinálták. És holnap anyuka elvisz és mink talán soha többé nem látjuk egymást. Nem is bánom. Füttyülök az anyámra. Füttyülök az apámra. Füttyülök mindenre.

Az én anyukám kurva. Ezt apa mondja. De csak akkor amikor ve-sekszenek és ezért lehet hogy anyuka nem is kurva éppen. Van itt egy Jelena nevű néni itt lakik a barakkunkhoz közel. Neki rengeteg szép tarka-barka ruhája van és nagy fehér táskája és magas sarkú szép cipője és szép lába és én szeretem nézni. S ő egyszer visszafordult és megkérdezte hát te mit bámulsz. Azt mondtam mert szép a néni. Ő elmosolyodott kinyitotta a táskáját és adott száz dinárt. Moziba mentem rajta. Úgy gondoltam hogy majd cukrászdára is jut de nem maradt pénzem. Csak egy kis csokoládét vettem. A felét megettem a másik felét pedig odaadtam Öcsinek. Akkor amikor anyuka és apuka nem voltak otthon. Megint azt mondták volna hogy loptam. Ez a Jelena néni tetszik nekem. Őrá mondják hogy kurva. Én meg úgy gondolom könnyű neki kurvának lenni amikor olyan szép. A férfiaknak mindnek Mladen bácsinak Andra bácsinak Pecának majd a szeme esik ki utána az én apukám meg örökké bámulja amikor csak elmegy mellette és akkor pödör egyet a bajszán így e s utána azt mondja anyunak hű de jó volna úgyhogy anyuka szörnyen gyűlöli azt a néni-t. Az én anyukám pedig nem szép és ezért nem is lehet kurva. Én legalábbis úgy gondolom.

Egyszer a moziban láttam amikor egy színésznő elfelejtettem hogy hívják kurva volt és szép fehér autója meg fehér telefonja volt meg szép ruhái és mindig szép volt a haja úgyhogy folyton valami kövér kopasz férfiak jártak hozzá és fürödtek a fürdőszobájában. De igazánból egyik sem számított mert a színésznő valami Vilit szeretett aki könyveket árult. Ez a Vili odajárt hozzá felolvasott neki azokból a könyveiből és mindig nagyon szomorú volt hogy a néni nem akar vele olvasni. Akkor a Vili egyszer csak elment a néni pedig akkor bánta már hogy nem akarta olvasni vele azokat a könyveket és akkor utána férjhez akart menni hozzá. S akkor elment az áruházba fehér ruhát vett és másnap meg akarta venni a menyasszonyi fátylat is de este jött egy bandita és így bumm bumm lelőtte és akkor a néni meghalt. Jaj de megsirattam borzasztóan sajnáltam hogy nem ment férjhez ahhoz a Vilihez az mindig felolvasott volna neki a könyvekből. Az én anyukámnak pedig nagy feje van és görbe a lába és a fogai is rosszak úgyhogy ő nem lehet kurva. Azért is haragszik amikor apa kurvának titulálja.

Az én apukám olyankor azt mondja neki a kurvák kurvája az vagy. Akkor összevesznek és anyuka azt mondja apának mars senkiházi bitang hihi egy teljes évig etettelek ez akkor volt amikor apa munkanélküli volt undok boroshordó takarodj a házamból tizenkilenc éves koromig nem tudtam mi az hogy férfi. Ő meg akkor azt mondja ah ah nem tudtad azt a fattyút meg tán a gólya hozta. Az a fattyú az én vagyok. Anyuka akkor nekiesik apának és üti-veri apa meg anyukát s akkor a szegény kis Öcsi sírva fakad én meg fölkapom és gyorsan kiszökünk. Olyankor a folyosón mindenki haragszik és összevissza be-

szélnék hogy minket el kellene zavarni innen és hogy hívni kellene a miliciát és csupa ilyeneket ugyan mintha ők jobbak volnának. Az én kis Öcsikém pedig mindig sír ilyenkor és én úgy érzem hogy ő nem is öcsém hanem gyerelem és dudorászni kezdek neki tente baba tente tente kis fiacskám. Ha felnövök szülök egy ilyen kis Öcsit. És pont Öcsinek fogom keresztelni nem is Miroszlavnak mint ahogy őt keresztelték. Ez a név sehogy sem tetszik nekem.

Amikor anyukám olyan kicsi volt mint most én az ő apukája partizán volt. Lipnicába akkor bejöttek a csetnikek és anyukám anyukáját késsel leszúrták. Utána akkor bejöttek a németek és anyuka házáat ágyúval lőtték Lipnicát pedig fölgyújtották. Aztán mindenki elment az erdőbe és nem volt nekik mit enni és a németek kutyákkal zavarták és repülőgépből bombázták őket. Anyukámnak pedig meg anyukám öccsének meg anyuka nagymamájának volt egy kecskéje úgyhogy nekik könnyű volt. De akkor egy repülő lelőtte a kecskét akkor meghalt anyuka nagymamája a kisöccse pedig elveszett és anyuka partizán apja is elesett. S így az én anyukámnak többé nem volt senkije. Akkor anyát Ruža néni vette magához uh de utáлом ő sokat kínoztta az én anyukámat és beadta az otthonba. Az otthonban járt anyukám iskolába. De nem szeretett ott ezért ide szökött. És most az én anyukám takarítónő a mi szállodánkban. Szállodánkat Srbijának hívják. És az összes asszonyok takarítónők itt vagy mosónők vagy szakácsnők a férfiak pedig fűtők vagy hordják a sört meg a pálinkát meg a kenyeret csak Andra bácsi portás Stevo bácsi pedig sofőr. És akkor az én anyukám megszült engem.

Apa nem az én apukám. Djurdjica néni mondta hogy az én igazi apukám egy szállóvendég volt. Ő csak megcsinált engem anyukámnak és elment. Anyunak nincs tőle sem fényképe sem levele. Anyu ezt titkolja és azt mondja hogy apuka elment hova is ment sohasem tudom helyesen kimondani. Egyszer megkérdeztem hogy az ahová ment Amerikában van-e. Anyu azt felelte hogy még messzebb. De azt is mondta hogy apukám engem szeret ha olyan messze ment is még messzebb mint Amerika. Csak eljön egyszer hogy az ölébe vegyen és megkérdezzen hogy vagy Milicám szívem lelkem. Ugye így van? Én legalábbis úgy gondolom.

Amikor kicsi voltam egyszer fölébredtem éjszaka hogy pisiljek és szóltam anyukának hogy pisilni akarok de anyuka nem volt a szobában. Én akkor borzasztóan megijedtem és fölkeltem elkezdtem szaladgálni a szobában és kiabáltam anyuka anyuka hol vagy anyucikám de senki sem válaszolt csak mindenütt sötét volt. Akkor kiugrottam az ablakon az utcára és kint is kiabáltam anyukám anyukám hol vagy anyucikám de senki sem hallotta. Én meg semmit sem láttam csak a nagy sötétséget és valami naaagy naaagy házakat és naaagy ekkora nagy villanygöket és én nagyon kicsi voltam és csak szaladtam valahová. Akkor valami parkba értem bebújtam a pad alá és sirtam. Akkor aztán megtalált egy milicista elvezetett a miliciaállomásra egy kockacukrot adott meg egy takarót és ott ült mellettem amíg el nem aludtam. Anyukám pedig csak reggel jött értem és azt mondta jaj édes jó istenem de szerencsétlen vagyok én ezzel a gyerekkel de hisz nekem dolgoznom kellett és én bezártam hogy is jöhetett csak ki. Pedig anyukám nem dolgozott éjszaka én tudtam.

Azt a milicistát Boža bácsinak hívták és az énnem tetszett hogy Boža bácsinak hívják. Azután akkor ő eljárt hozzánk és mindig beszélgetett velem és nagyon tetszett énnem. Csakhogy mindig amikor a legjobban beszélgettünk anyukám játszani küldött vagy hogy vegyek valamit. És egyszer amikor Boža bácsi ölében ültem odahívtam anyukát fölálltam és halkán megkérdeztem anyukámat anyu ugye hívhatom tatának a bácsit. Anyukám pedig erre azt mondta hallgass mafla. És akkor adott egy tízest menjek vegyek cukorkát. Én pedig jól kiléptem szinte szaladtam mert szerettem volna még beszélgetni Boža bácsival és meg is akartam kínálni abból a cukorkából de amikor visszaértem ajtónk be volt zárva. Én akkor egy kicsit zörögtem meg kiabáltam anyuka nyisd ki de ők nem nyitották ki és akkor én elmentem és haza sem jöttem egészen sötétedésig. És anyukám utána megint megvert. Azt a cukorkát pedig eldobtam.

Később aztán mások is jöttek. Nekem akkor anyukám a padlón ágyazott meg este azon a kis derekaljon amelyen most én meg Öcsi alszunk vagy pedig éjszaka tett át s olyankor én néha fölébredtem és megijedtem és kiabáltam anyu dobd ki azt a bácsit az én ágyamból veled akarok aludni hihi milyen mafla voltam. De csak eleinte. Később már tudtam hallgatni és néztem mit csinálnak. Azután nappal is jöttek. Én örültem mikor nappal jöttek mert olyankor anyukám kicsapott játszani és pénzt adott mozira este pedig megint vele aludhattam. Egyszer meg úgy volt hogy korábban jöttem ki a moziból valami háborús filmet adtak én a háborút nem szeretem és akkor hazajöttem és bezörögtem anyu anyu nyisd ki. Anyuka akkor kinyitotta az ajtót láttam hogy az ágyunkban egy bácsi fekszik. Anyukám elpirult és odaszólt a bácsinak ja nem is mondtam neked hogy van egy kislányom. A bácsi egy kicsit meglepődött majd belenyúlt a széken átvetett nadrágja zsebébe és egy ötvenest nyomott a markomba hogy vegyek cukorkát. Én meg aztán azt a divatot vettem föl hogy nem mentem se a moziba sem cukrot venni hanem mindig megvártam amíg bezárkóznak és akkor elkezdtem zörögni és azt mondtam hogy a pénzt elveszítettem és olyankor a bácsik száz dinárt is adtak. Anyukám ezért az első időben csak haragudott de aztán verni is kezdett és egyszer úgy belevágta a fejemet a szekrény sarkába hogy ekkora nagy fekete monoklit kaptam a szemem alá. És többé nem mertem.

Engem anyukám nem szeret. Anyukám csak Öcsit és apukámat szereti és senki mást. Én nem szeretem a bajuszos férfiakat de apukám azért szép. Meg hát nincs is nagy bajusza. Ő nem olyan magas mint Mladen bácsi és nem is akkora mint Djoka vagy Míca bácsi de hogy tudja táncolni a kolót. A mellét kidüleszti a fejét így hátraveti és ahogy szökdel toporog csak úgy rezeg rajta az ing. Amikor Lepa néni és Djoka bácsi lakodalma volt és amikor Lepa néni feküdt az ágyban mert ekkora nagy hasa volt és nem jól érezte magát és ezért mindenki nevetett rajtuk ugyan mintha ők jobbak volnának Andra bácsi akkor bekapcsolta azt az ő lemezjátszóját apukám pedig táncolt és akkor mindenki őt nézte. Éppen amikor javában állt a mulatság anyuka berúgott és hajbakapott egy nénivel akinek nem tudom a nevét. És akkor összeveszett apával is összeverekedtek és mindent elrontottak. Egyszer meg Öcsi születésnapján anyukám kizavart a házból egy

Zoriva nevű nénit azt akinek nincs ura mert apuka rajta felejtette szemét a nénin. Utána akkor anya és apa megint összeverekedett és anyuka elkezdte csapdosni a tányérokat meg a poharakat és késsel zavarta apát a barakk körül. Apa pedig szaladt előtte így kimeresztette a szemét megbolondultál megbolondultál hihíhi. De a végén anyukám és apuka mindig kibékülnek. Anyukám akkor apa ölébe ül és azt mondja soha többé ezt ne tedd ugye nem teszed és a nyelvét apa szájába dugdossa ő pedig tapogatja a szoknya alatt. Engemet meg később aludni zavarnak és ők is lefekszenek én meg úgy teszek mint-ha aludnék közben nézem mit csinálnak. De ez csak kezdetben volt. Most már nem érdekes nem vagyok én már olyan kicsi.

Tavaly velem járt az iskolába egy Radonjić Jovanka meg egy Stan-ković Dušica meg egy Kojadinović Leposava nevezetű kislány meg még más kislányok is és én elmeséltem nekik mi minden van egy férfinak és mi van az asszonyoknak és hogy azt ők hogy csinálják. Azok a kis butuskák semmit sem tudtak. Szünetben csak odahívom őket az udvarban és mindent sorra elmagyarázok ők meg ekkora szép nagy zsömléket meg pogácsákat hoznak nekem szebbeket mint amit az iskolában kapunk meg banánt narancsot meg csokoládét. Úgyhogy tavaly én sokat ettem. Úgy falsz mint a sáska szokta anyuka mondani. Néha még Öcsinek is hoztam haza az iskolából. A kislányok meg azt mondják pfúj ez olyan utálatos. Én meg azt mondom nekik naná ti tán jobbak lesztek de bírom az ilyen kurvákat akik így ráz-zák a rongyot. Na és akkor ismét megbuktam úgyhogy az idén azt már minden gyerek tudja ezért most már nem kapok banánt meg csokoládét.

De egyszer azt is láttam hogy csinálja Smilja néni Peca anyukája. Smilja néni öreg és kövér én azt hittem hogy ő nem tudja csinálni. Pecának van egy bátyja agyonvert egy milicistát és most dutyiban van. Peca apukája pedig megszökött Peca anyukájától és most Ritopek-ben él. Peca egy szöggel lyukat fúrt az ajtóba és odahívott Lilike Lilike azt mondja gyere ez akkor volt amikor eljött hozzájuk az a bizonyos Sreja bácsi és mi bekukucsáltunk a lyukon. Smilja néni mellei így lelógtak a szőre meg ősz volt és meztelen kacszótt végig a szobán nekem egy kicsit undorító volt. Peca meg aztán elcibált a mi barakkunk és a mellettünk lévő ház közébe oda ahol az a nagy szemetesláda áll és ahol mindig sötét van és akkor elkezdett csókolni és csipkedni és összevissza nyálazott és egyre be akart furakodni a kezével alul. Gyere Lilike gyere kiáltozta közben. De én elszaladtam. Azt hiszi tán bolondgombát ettem.

Én nem szerettem Pecát. Egy Janko nevezetűt szerettem egyszer. Ez Lipnicán volt. Nagy magas ember volt még magasabb mint Mladen bácsi és volt felesége is de az meghalt. Lova és kocsija is volt s amikor hajtotta a lovakat úgy ült a bakon hogy na. És ekkora nagy mancsai voltak hogy amikor felkapott hogy a kocsira ültessen bele-sápadtam. Félsz kérdezte. Nem én mondtam mire ő megkérdezte mit bámulsz úgy rám. Én meg azt mondom hát csak úgy. Meg akartam neki mondani hogy férjhez akarok menni hozzá de hát nem mondtam. De hát akkor elkezdődött az iskola meg aztán az az utálatos vén Ruža néni is azt írta anyukának hogy én nem bírok vele úgy-hogy akkor anyuka fogott és elhozott ide. Később aztán Ruža néni

egyszer eljött hozzánk akkor én az anyukám meg Ruža néni cirkuszba mentünk és én megkérdeztem Ruža nénit mit csinál az a Janko bácsi akinek kocsija lova van. Ő meg erre azt felelte semmit meg-nósiült. Én akkor kijöttem ide erre a dombra és sírtam.

Egy Stanimirović Ljubomir nevű fiút szerettem még. Cvrlenek be-cézték. Nem járt velem egy osztályba úgyhogy egyszer a szünetben kérdezte meg hogy hívnak. Hát ezt meg mi a szösznek akarod te tudni feleltem ezt egy tót szoknyás mámi mondta egyszer egy kato-nának és én hallottam. Na és Cvrle akkor zavarba jött és többé nem kérdezett semmit. Ki tehet róla ha olyan mafla.

És szerettem még néhány férfit csak most éppen nem jut eszembe.

De Pecát egyáltalán nem szerettem uff milyen. Amikor az idén isko-lába kezdtem járni betöltöttem a tíz évet Peca pedig tizenöt éves úgyhogy több mint négy évvel öregebb nálam. És csámpás sárga fo-gai vannak és szederjes vörös arca juj milyen. Csakhogy Peca jó fiú s ezért szeretem ha mellettem van.

Peca nem tud beszélni. Két évig intézetben is volt hogy megtanul-jon de hiába. Az otthonban egész nap kukoricát kapált vagy valami mást csinált csak cigarettázni tanult meg és most szörnyen adja a nagyot. Azt sem tudja megmondani hogy hívják. Amikor megkér-dezem hogy hívnak azt mondja Keka. S akkor még egyszer megkér-dezem hogy hívnak s ő megint azt mondja Keka. Én ezen jót szok-tam nevetni ismét megkérdezem hát hogy hívnak mire ő megint csak azt mondja Keka. Akkor én elkezdek szörnyen nevetni ő meg egy darabig csak néz rám majd nevetni kezd ő is. Az én nevemet sem tudja kimondani ezért Lilikének hív. Szeretem hogy így hív s ezért újra és újra megkérdezem hogy engem hogy hívnak. S mindig azt feleli Lilike. És amikor barakkunk klozetjában mosom a ruhát Peca ott áll mellettem és nagyban fújja a füstöt pfű pfű. Akkor én meg-kérdezem mondd csak hogy hívnak. Mire ő azt mondja Keka. És engemet hogy hívnak. Azt mondja Lilike. Akkor odaszólok neki öntsd ki azt a vizet. Ő kiönti. Akkor azt mondom hozzá víz és húzd ki a kötelet. Ő akkor vizet hoz és kihúzza a kötelet. Pedig egyáltalán nem szerettem ő is éppolyan mint a többi férfi csak bámulja a nő-ket és leskelődik az ajtókon ablakokon és ezért nemegyszer szorult is már és mindig azt nézi hová szorítson be valami sötét helyre hogy megcsipkedjen. Ő mégis jó és egyszer később talán szerettem is. De csak egy kicsit.

Az akkor volt amikor anyukám meg apukám mindenfelé elkezdték mesélni hogy én nem vagyok jó kislány nem akarok tanulni csupa egyesem van és nem tudják mit csináljanak velem. És elkezdték bor-zasztóan verni. Mindennap mindennap. Ez pedig mind azért volt mert apa örökké azt hajtogatta anyának hogy ebből a gyerekből kurva lesz és egy napon majd beállít a porontyával és én ezt nem nézhetem szó nélkül utána majd mindenki azt mondja hogy én intéztem el és amint Öcsi egy kicsit nagyobb lesz elviszem falura majd az én anyám vigyáz rá. Anyu ekkor nagyon megijedt és mindennap amikor egyedül maradtunk megvert és egyre azt kérdezte jó leszel akarsz már egy-szer jó lenni mint a többi kislány és én mindig azt mondtam hogy akarok. De apa továbbra is hajtogatta ebből kurva lesz és akkor anyukám megint elvert. És így mindennap. No és így amikor engem

vernek Peca azt hallja nálunk minden hallatszik és akkor odajön az ajtónkhoz bezörög és ordibál. S az én kis Öcsikém is eszem a lelkét ő is odaáll anya és apa elé s így fölemeli az ujját rájuk és azt kiáltozza anyának meg apának nana mama nana. És akkor ők abba-hagyják.

De akkor én megint csinállok valami galibát eltörök egy csészét vagy valamit mert én borzasztó ügyetlen vagyok ezt anyu mondja és akkor Öcsit elvezetik valahová és akkor apa vagy anya megint elő-vesz. És addig vernek amíg össze nem pisilem magam. Akkor én rá-jöttem hogy ők nem szeretik ha mások is hallják amikor szorulok ezért amikor láttam hogy meg akarnak verni elkezdtem körbe szalad-gálni a szobában és dörömböltem és ordítottam ahogy a torkomon kifért jaj jaj agyonütnek jaj agyonütnek hihi. Olyankor megint mindenki odacsődült az ajtónkhoz elég elég legyen már kiabálták kihívjuk a milíciát és akkor anya meg apa elengedett. De akkor anyukám meg apukám azt találták ki hogy Öcsit anyu elvezette valahová engem pedig apa szíjjal odakötözött az ágyhoz a számat egy kis sállal be-kötötte és egy bottal csak vert vert vert és én többé már nem bírtam sem elszaladni sem kiabálni sem sírni. És többé már nem volt senki aki megvédjen.

Akkor aztán egy éjszaka hallottam amikor anyukám azt mesélte apának hogy nem tudom én hol járt és hogy ott megmondta hogy én nem vagyok jó és hogy majd intézetbe adnak. Én akkor borzasz-tóan megijedtem és láttam hogy anyukám engem egy csöppet sem szeret. S másnap azt mondta anyukám én már nem tudom mit csi-náljak veled túrhetetlen lettél és fiatal vagyok nekem élnem kell mindenemet értetek áldoztam gyerekekért amott meg a milicisták is meg a városházán is azt mesélték hogy tolvaj vagy és el akarnak venni tőlem és intézetbe adni. Én sírva fakadtam és levettem magam a földre és átöleltem anyukám lábát anyukám ne ne nem akarok oda-menni ott olyan szörnyű ne adjál oda anyukám én szeretlek téged ne adj oda anyukám. S akkor Öcsi is szipogni kezdett odafeküdt mel-lém és azt kiabálta nenukám nenukám anyának pedig hogy nana anyu nana. Anyukám akkor fölvette Öcsit én pedig egyre csak csó-koltam csókolgattam a lábát ne tedd ezt anyukám kérlek és szeret-lek téged a tatát is az én kis öcsikémet is és soha többé nem teszem jó leszek én nagyon szeretlek benneteket mi lesz velem nélkületek. Anyukám pedig erre azt felelte te mindig mindent megígérsz de most ennek vége mars.

Este pedig amikor anya és apa lefeküdt én nem aludtam. Anya min-dent elmesélt apának azt is hogy sírtam hogy csókolgattam a lábát és mindent amit csináltam és hogy talán megjavulok. Apa pedig azt mondogatta hogy ugyan ebből csak kurva lesz s akkor majd minden-kinek jár a szája hogy én intéztem el. Erre anyukám azt mondta hogy hát jól van akkor beadjuk az intézetbe. Utána elaludtak.

Másnap tanítás után a barakkunkban lévő klozetban mostam a ru-hát ott ahol mindannyian mosunk én mindennap mosok és akkor ta-lálkoztam Pecával. Megint cigarettázott és fontoskodva kerülgetett. Mondom neki Peca hogy hívnak. Peca nem tud beszélni de mindent hall. Azt mondja Keka. És hogy hívnak engem. Azt mondja Lilike. S akkor Peca elkezdett nevetni mint mindig és én akkor elmondtam

neki hogy tudod Peca Lilikét beadják az intézetbe nem lesz többé Lilikéd. De ő nem értette mit mondok csak tovább vigyorgott. Akkor én megismételtem Peca engem beadnak az intézetbe. Ezt megértette és azt mondta nem Lilike nem nem. Ő már tudta hogy van az intézetben rettenetesen verték és az első időkben meg is szökött néhány-szor de Smilja néni mindannyiszor visszavitte úgyhogy aztán többé nem szökött. Én nem akarok menni mondtam Pecának ezt anyuka akarja. Ő akkor ismét felkiáltott nem Lilike nem és hosszú magyarázatba fogott amit én nem értettem és közben öklével így verte a fejét. Megmondtam neki hogy anyukám már beiratott. Peca pedig öklével még egypárszor úgy a fejére ütött és úgy nyögött éppen mint akit vernek körbe-körbe szaladgált körülöttem és megint hadart valamit amit én nem értettem. És akkor kiszaladt.

Folytattam a mosást és nem is hederítettem rá. S akkor egyszer csak valami nagy csörömpölést hallok kintről. Kinéztem hát az ablakon és megláttam Pecát. Ott ült ablakunk alatt egy üres konzervdobozt ütögetett botjával csupa vörös volt az arca és egyre csak azt ordította ahogy a torkán kifért hogy rura rura rura rura. Azt pedig mindenki tudta hogy ez kurvát jelent és odajöttek az ablakokhoz és röhögtek. Akkor apa is kihajolt az ablakon és ráripakodott Pecára. Peca menj innen Peca hordd el magad. De Peca nem fogadott szót hanem csak ordított mire apa kiugrott az ablakon és elkezdte ütlegetni és rugdosni. Peca akkor sírva fakadt majd föltápázkodott és kerülgetni kezdte a barakkunkat egyre csak azt ordítózva ru-ra ru-ra ru-ra és úgy hadonászott karjával mint aki megbolondult. Akkor aztán leült az ő ablakuk alatt és Smilja nének az anyukájának kiabálta be hogy rura rura. Smilja néni kihajolt az ablakon és kiszólt Peca mi van veled megbolondultál? De Peca rá sem nézett hanem csak így felemelte a fejét és az ég felé fordulva üvöltözött. Mire aztán Smilja néni valami fát kapott a kezébe és kijött hogy majd ellátja a baját. Peca akkor fölkel és úgy leszegte a fejét mint aki menten a Szávának megy és elszaladt valamerre.

Később már sötét is lett de Peca nem mutatkozott. Én pedig vártam vártam aztán otthagytam mindent úgy ahogy van a ruhát a szappant és mindent és elindultam hogy megkeressem. Kerestem mindenfelé. A mozinál az autóbuzsmegállónál a fürdőnél a piacon. Sehol sem találtam. Akkor hazafelé vettem az utam azt hittem na nem fogom megtalálni de egyszer csak meglátom Pecát egy kirakat előtt. Odamentem hozzá meghúztam a kabátujját és mondom neki hol voltál Peca. De ő elfordította a fejét. Akkor azt mondtam neki gyere Peca gyere. És kézen fogtam. Peca megindult de továbbra is elfordította a fejét tőlem hogy ne lásson. Haza akartam vezetni de tudtam hogy ott-hon megint csak verés vár rá és akkor nem tudtam hová menjünk. Elhaladtunk a városháza mellett majd az egészségház mellett és ahhoz az első nagy új házhoz értünk. Akkor azt mondtam gyere nézzük meg mi van bent. És Peca belépett. Lassan lementünk a pincébe és a lépcsőkön és mindenütt borzasztó sötétség volt úgyhogy semmit sem láttam még Pecát sem. És akkor ott a sötétben megsimogattam a fejét megcsókoltam az arcát és azt mondtam neki Peca ne ne. Peca pedig csak így tett a fejével és azt mondta nem Lilike. Akkor aztán én a szájába dugtam a nyelvemet ahogy anyukám szokta apának de

biztos nem jól csináltam mert Peca megint fenyegetőzni kezdett és öklével verte a fejét. Én akkor már nem tudtam mit csináljak hát gyorsan letoltam a bugyimat és azt mondtam gyere Peca gyere és megint elkezdtem csókolgatni és a fejét simogattam. Akkor Peca is elkezdett engem csókolni és szorongatni egyszer csak reszketni kezdett és kigombolta nadrágját akkor én is fölemeltem a ruhámat és ő elkezdte a hasamat bökdösni. Nem így Peca nem így mondogattam. De ő csak tovább bökdösött. Akkor le akartam feküdni ahogy anyukától láttam de lent piszkos volt minden és megijedtem hogy az mindjárt meglátszana. Ezért csak fölpipiskedtem és én is magamhoz szorítottam Pecát és csak azt hajtogattam gyere Peca gyere. De Peca sem tudta hogy kell pedig azt hittem ő ezt jobban tudja hanem csak továbbra is a hasamat bökdöste és nyöszörgött és akkor valamit kiengedett és mind összetaknyozta a vállamat meg a ruhámat. És akkor így a nyakamba csimpaszkodott. Én akkor megtapogattam az arcát és azt mondtam ne sírj Peca. Ő meg erre csak sarkon fordult és elszaladt.

Otthon anya és apa nem vettek észre semmit hanem akkor éjszaka megint arról beszélgettek hogy néhány nap múlva már az intézetben leszek és hogy akkor nekik milyen jó lesz. Anyukám akkor azt mondta jaja csak azok a városházáról nehogy elrontsanak valamit ma holnap ki kell jönniük és hogy kurvák azok nem fogadnak föl az intézetbe olyan gyerekeket akiknek apjuk anyjuk van és azt is hogy én ennek az államnak apámat anyámat bátyámat áldoztam szarok az ilyen államra és most gyerünk aludni. És akkor ők elaludtak én pedig borzasztóan megijedtem. De megjegyeztem mindent.

És másnap reggel amikor iskolába mentem én nem mentem hanem tettettem magam hogy beteg vagyok jaj anyukám a gyomrom jaj de fáj a gyomrom és amikor anyuka nem nézett oda letoltam az ujjamat a torkomba és hánytam és akkor anyuka megengedte hogy ne menjek iskolába. S amikor ők elmentek hazulról gyorsan rendbe tettem a lakást Öcsire feladtam az új ruhát amit születésnapjára kapott én pedig a tükör előtt megfésülködtem és azt a ruhámat vettem fel melyet anyuka sose engedett viselnem és a harisnyát is úgy a talpam alá hajtottam hogy ne látsszon a lyukas sarka és aztán Lepa néni is azt mondta hogy jaj Mica hisz te egészen szép kislány vagy. Csakhogy ők nem jöttek. Sem délelőtt sem délután sem este. És én még jobban megijedtem hogy jaj mi lesz holnap.

Másnap pedig az volt hogy anyukám korán reggel felébresztett és azt mondja hogy érzed magad máma iskolába kell menned. Én meg azt mondtam jaj anyukám rettenetesen fáj a gyomrom és borzasztó hasmenésem volt az éjszaka néhányszor kint voltam a klozeton. Anyukám erre csak így intett a fejével és megint itthon maradhattam. És akkor anyuka elment hazulról ők pedig megjöttek. Ez egy bácsi volt aki nagyon szépen fel volt öltözve és szép fehér keze volt és egy szemüveges néni és akkor ők mindenfélét kérdeztek. Én pedig megjátszottam a hülyét.

Szereted-e az anyukádat kérdezték. Rettenetesen szeretem mondtam meghalnék nélküle. Akkor megkérdezték szeret-e engem az én anyukám és hogy szokott-e megverni. Én meg azt mondtam rettenetesen szeret és sohasem ver. Csak néha egy kicsit. Akkor megkérdezték hogy szeret-e engem az apukám és hogy szeretem-e én is apukát. És

én azt mondtam hogy apukám engem rettenetesen szeret és én is rettenetesen szeretem őt és látják milyen szép ruhát vett nekem és egyáltalán mindig vesz valami szépet. És azt is mondtam hogy apukám kőműves és hogy hatvanezer dinár fizetése van ezt ő mindig is mondja és anyukának is nagy fizetése van és ők mindig vesznek valamit én pedig majd elvégzem az iskolát és ha majd nagy leszek sok pénzt fogok keresni akkor elviszem ebből a barakkból anyukát apukát meg a kis Öcsikét és akkor majd szép nagy lakásunk hűtőszekrényünk meg televíziónk meg mindenünk lesz. S akkor ott nekünk nagyon jó lesz még sokkal jobb mint most. És még sok mindenfélét kérdezgettek és én sok mindent meséltem. Ők pedig mindent sorra meghallgattak. És amikor távozni készültek megkérdeztem ugye bácsi nem visznek az intézetbe kérem ne vigyenek és így összetettem a két kezem mit csinállok én majd ott anyukám és az én kis Öcsikém nélkül. Öcsi pedig akkor szépen rájuk mosolygott és megmutogatta apró kis fogacskáit úgyhogy ők is elmosolyodtak és az a bácsi megsimogatta a fejem és azt mondta nem viszünk fiam ne félj. És akkor elmentek. Én pedig nagyon boldog voltam.

Amikor pedig hazajött anyukám meg apukám én már megint a régi ruhámban voltam és nem szóltam nekik semmit. De megtudták másoktól. Akkor anyukám meg apukám elővettek és faggatni kezdtek hogy mit akart az a bácsi meg néni. Én elmeséltem hogy egy kicsit szétnéztek és megkérdezték hol vagy te anyukám én te apukám és én megmondtam hogy dolgoznak és megkérdezték hogy mért nem vagyok az iskolában mire én azt mondtam hogy egy kicsit maródi vagyok és akkor ők még egy kicsit körülnéztek a lakásban és elmentek. Apa és anya ezután már nem kérdeztek semmit hanem kiengedtek játszani. Este pedig amikor eloltottuk a lámpát apa halkán megkérdezte anyukámat mi lesz velünk elviszik? Anyuka azt felelte hogy biztosan de egy kicsit várnunk kell.

Utána aztán megint iskolába jártam és mindenféle. Anyukám és apukám nagyon jók voltak hozzám és egyszer sem vertek meg és még az is volt hogy egy vasárnap anyukám elküldött Lepa néniel a körhintához és akkor utánunk szaladt és kiabált az utcán hogy mért nem húztad fel fiacskám az új ruhádat gyere vissza hogy rád adjam az új ruhát és akkor megint kiszaladt és azt kiabálta utánam Mico fiam jól viselkedjél és nehogy bepiszkítsd magad fiam. És én akkor nagyon szerettem anyukámat és nagyon boldog voltam.

De egy napon amikor hazajöttem az iskolából anyuka és apuka címe egy levél érkezett és abban a levélben az állt hogy nem vesznek föl az intézetbe. Én hallgattam és úgy tettem mint aki nem tud semmiről és szerettem volna megint boldog lenni. De anya és apa rettenetes meregbe gurultak és anyuka elkezdett ordítani hogy mind kurvák azok az anyjuk istenit úgyhogy én megszeppentem. És akkor is kijöttem ide üldögelni. S amikor este hazamentem anyukám és apukám elkezdtek ordítani rám kurva kurva egy gyerek hol csavarogtál eddig mikor javulsz meg és miket mondtál te azoknak akik itt voltak a városházáról. S akkor anyu elvezette Öcsit Lepa nénihez engem pedig megint odakötöttek az ágyhoz és a sáldarabbal megint úgy bekötötték a szám és akkor anyuka és apa rettenetesen elnászpángoltak úgy-

hogy megint összevissza pisiltem magam és utána igazánból beteg voltam és igazánból nem bírtam iskolába menni isten az atyám.

És akkor anyukám és apukám megint eljártak Djurdjica nénihez meg Andra bácsihoz és Lepa nénihez meg mindenhová és mindenkinek mesélték hogy én kijárok Új-Belgrádba oda ahol épülnek azok a nagy toronyházak és hogy az albánokkal meg Crna Trava-iakkal beszélgetek és hogy mindenféle ember van a világon még majd tönkretesznek és kurva lesz belőlem és akkor majd mindenki azt meséli hogy apa tette. Pedig én csak arra játszottam néha és senkivel sem álltam szóba.

És azt is elmesélte anyukám meg apukám hogy kétszer ismételtem az osztályt és hogy megint csupa egyeseim vannak. Hát ez igaz én nem szeretek iskolába járni. A mi Anyácskánk olyan jó. Az Anyácska a mi tanítónőnk mi diákok hívjuk így. Amikor bejön azt mondja jó napot szervusztok gyerekek mi pedig azt mondjuk jó napot tanító néni és akkor ő azt mondja nekünk fiacskám úgyhogy mi nagyon szeretjük őt. S akkor föl hív engem hogy Sandić Milica no halljuk fiam és akkor kérdez valamit én meg akkor azt mondom tudja tanító néni én tegnap mostam és nem bírtam tanulni. S ő akkor legközelebb megint föl hív, hogy Sandić Milica és megint kérdez valamit és én megint azt mondom hogy tudja én mostam. De a tanító néni aztán megint föl hívott na gyere most Sandić Milica és én megint csak azt mondtam hogy ruhát mostam. Ejnye ejnye mondta ekkor a tanító néni ez mégsem járja fiam hogy van az hogy te örökké ruhát mosol akkor a gyerekek nevetésben törtek ki és én akkor már nem is tudtam hogy tényleg mostam-e vagy sem. De előfordult hogy amikor föl hívott én tudtam is valamit és elkezdtem beszélni de akkor a tanító néni azt mondta miért beszélsz te fiam olyan orrhangon és ne selypíts ne félj te fiam éntőlem. Én ezt észre sem vettem és akkor megmondták hogy mindig így beszélek. Én akkor láttam hogy a mi Anyácskánk engem is úgy akar szeretni mint a többi gyereket de mégsem bír úgy. És többé egy szó nem jött ki a számon. A gyerekek meg aztán az udvarban rángatták a ruhámat és csúfoltak hogy nynynynyny kimostad-e a ruhát és akkor én rájuk csaptam és meghúztam a hajukat úgyhogy aztán Anyácska megszidott és meg is büntetett. És én olyankor nagyon nagyon szerettem volna hogy inkább beteg és süketnéma legyek és hogy az iskolát többé sose ne is lássam.

És anyukám meg apa azt is mesélték, hogy hazudok és lopok. Hát én tényleg hazudoztam meg loptam is de szégyelltem hogy ők ezt anynyira nagy dobra verik s ezért ki sem mertem bújni a szobánkból. De aztán már ez is mindegy volt.

Ez akkor volt amikor az én szegény kis Öcsikém meg akart halni és utána én is meg akartam halni. Egyszer anya és apa elmentek a városba és én vigyáztam Öcsit. Tologáltam abban az ó kétkerekű kis kocsijában és néztem hogy sántiskoláznak a gyerekek. Akkor egy Perica nevezetű fiú nem lakik a mi barakkunkban véletlenül odarúgta a labdát hozzám és én is bele akartam rúgni de közben elejtettem szegény Öcsit úgyhogy hanyatt esett és szörnyen beleverte a fejét a betonba. Öcsi akkor rettenetesen bőgni kezdett fuldoklott és én gyorsan föl kaptam és bevittem. Elkezdtem ringatni tente tente szegény kis gyermekem és sírtunk mind a ketten. Néztem hogy sír és borzasztóan begyulladtam hogy netalán meghal.

De az én szegény kis Öcsikém nem halt meg sem akkor amikor lefeküdtünk aludni sem amikor fölkeltem sem másnap amikor megint játszottunk. Ugyanúgy mosolygott rám és tapsikolta az arcomat nenukám nenukám. És én megint jártam az iskolába és mindenféle. Na és egyszer amikor hazajöttem anyukám akkor hozta meg szegény kis Öcsikémet a bölcsődéből és Öcsi rettenetes nagy beteg lett. Sápadt volt sápadt és már nem mosolygott és még éjszaka álmában is sírt és amikor fölébredt újra csak sírt. Anyukám ekkor elvitte Öcsit az orvoshoz én pedig otthon maradtam és nagyon megijedtem hogy az orvos elárulja anyukának hogy miért is beteg Öcsi. A doktor bácsi azonban nem ezt mondta anyukának hanem csak annyit mondott hogy adjatok neki citromot meg tojást. Anyukám pedig akkor hazajött és azt ordította hogy mind kurvák ezek az orvosok és semmit sem tudnak és valami más lehet itt a dologban. Én megértettem. És akkor azt mondtam ha most az én szegény kis Öcsikém meghal haljak meg én is.

És amikor egyszer sötét volt és anya meg apa aludtak és amikor az én szegény kis Öcsim is elszunnyadt egy kissé lassan fölkeltem és Öcsi fülebe súgtam hogy most pedig Öcsikém a te nenukád elmegy meghalni isten veled. És megcsókoltam. Akkor nesztelenül kiosontam a folyosónkra és borzasztóan féltem hogy valaki észreveszi hogy én most meghalni megyek. De nem találkoztam senkivel. Odakint sötét volt sötét és sehol egy teremtet lélek. De én most már egy cseppet sem féltem. Na és akkor ide jöttem a sötétben megtaláltam Sašámat és Lelicámat és kihoztam őket a faskamra elé. És akkor azt mondtam most isten veletek Lilikétek megy meghalni. És megcsókoltam őket. Akkor visszavitettem őket a kamrába hogy ne lássák amikor meghalok. És akkor rettenetesen sírtam. És megcsókoltam a faskamrát az ajtaját és megcsókoltam a földet és még valamit szerettem volna megcsókolni de nem volt mit. És akkor végigheveredtem a földön egy darabig elnéztem az égboltot és nagyon szépségnek éreztem azt hogy élek de akkor azt mondtam magamban most pedig én haljak meg az én kis Öcsim pedig gyógyuljon meg isten veletek. És behunytam a szemem. És akkor vártam vártam vártam de még mindig nem jött semmi. Akkor vártam még egy kicsit aztán egyszerre csak fájni kezdtem. Fölnéztem az égre ugyanolyan fekete volt és akkor már tudtam hogy semmi sem is következik és hogy az én kis Öcsim meg fog halni. És akkor fölkeltem és hazamentem.

Később aztán rettenetes éhségek jöttek rám. Örökkön örökké éhes voltam. És elkezdtem szörnyen lopni. Loptam azelőtt is de most elloptam mindent ami a kezem ügyébe került. Eleinte Öcsi számára loptam de akkor Öcsi meggyógyult és anyukám meg apukám megint elkezdtek úgy szidni mint azelőtt hogy nem vagyok jó és hogy tolvaj vagyok és kurva lesz belőlem és megint odakötöttek az ágyhoz és vertek és én mindig összepisiltem magam úgyhogy aztán később éjszaka is az ágyba pisiltem amíg aludtam. És akkor még többet loptam.

Anyukámtól elloptam hatvan dinárt aztán még ötvenet majd harminchatot és még száznyolcvanot. Csokoládét cukorkát meg almát vettem rajta meg moziba mentem. Lepa nénitől is elloptam százhatvan dinárt. Az egész pénzért körtét vettem és meg is ettem az iskoláig csak egyet hagytam meg a kis Öcsinek. A klozetba dugtam el és lestem

hogy anyuka mikor megy el valahova hogy odaadhassam Öcsinek. De anyuka nem ment sehova így aztán én ettem meg ott a klozetban. Lelicámat is loptam. Két citromot is Öcsinek aztán még kettőt majd egy narancsot meg két tojást mindezt a piacon. Loptam egy almát meg egy körtét is a zöldséges boltból nem vihettem el többet az a bácsi folyton nézett féltem hogy rajtakap. Elloptam Djurdjica néni nylon ruhaszárító kötelét kivittem a piacra és aladtam egy parasztnak harmincöt dinárért. Mazsolát vettem rajta. Az iskolában egy Novaković Nevenka nevű kislánytól elloptam a töltőtollat és akkor mindjárt nagy kutatás volt és majdnem rajtacsíptek. A cipőmbe dugtam. Andra bácsinak adtam el ő is szokott lopni ezt láttam százhusz dinárért de ő később beárult anyukánál úgyhogy ezért szorultam. Azt mondtam hogy találtam. Meg hát a pénz is elköltöttem már. Körtét vettem megint pfuj de rosszak voltak. Egy Milica nevű nénitől aki anyukával dolgozik kétszáz dinárt csentem ki a köpenyből. Csúnyán összekapott emiatt anyukámmal otthon aztán anyuka meg is vert és azt ordította valld be hogy elloptad-e nem bántalak én meg azt sikítottam nem loptam el anyukám úgy éljél te. A gyermekfalatozóba mentem és szalámit meg kiflit ettem és joghurtot meg tejet ittam a cukrászdában pedig megvettem azt a hosszút ami a kirakatban lóg. Nem ízlett. Lepa nénitől továbbá elloptam a villanyvasaló zsinórját de senki sem akarta megvenni nagyon ócska volt már. A szemeteskannába dobtam. Egy nénitől akinek kisbabája van egyszer egy este elloptam valamit a ruhaszárító kötélről azt hittem ing. Három pelenka volt és nem tudtam mit kezdjek vele. Eldobtam azt is. És loptam még mást is de nem jut eszembe.

És akkor egyszer a piacon egy kövér nénitől aki papucsokat meg cipőket árult elcsentem egy papucsot később pedig egy másikat is és senki sem vette észre és én megindultam velük. De akkor észrevettem hogy mindkét papucs balos. Nem tudtam hirtelenében mit csináljak visszafordultam hát hogy észrevétlenül kicséréljem de akkor az egyik papucsot elejtettem és ezt mindenki meglátta. A kövér néni akkor elkezdett sivalkodni hogy tolvaj tolvaj és mind összecsendült a sok aszszony körülöttem és ők is elkezdtek kiabálni hogy tolvaj szarka és a hajamat csupálták az a kövér meg fogta a kezemet és azt ordította hogy á te akarsz engem meglopni régóta stíröllek én ezt nem tudom mit jelent meg, hogy hol az a rendőr. Akkor aztán megérkezett a rendőr és bevitt a városházára. Ott megint láttam azt a szép ápolt kezű bácsit aki nálunk járt. Ő megismert és olyan szomorúnak látszott és azt kérdezte hogy minek neked az a bűdös papucs. Én csak hallgattam. Akkor bejött a szobába egy néni és azt mondta jó milyen kicsi és már lop nem szégyelled magad? Én meg azt mondtam nem. Akkor az a bácsi sokáig faggatott. Én meg elmeséltem hogy sokat loptam már és azt is hogy mit és neki is megmondtam hogy nem szégyellem magam. Akkor futva megérkezett anyukám a haját tépte és kiabált hogy én ezt nem élem túl hát nem vettem meg neked mindent amit kívántál jaj jaj mit kellett megérnem mindenemet föláldoztam ezekért a gyerekekért jaj pedig így hálálják meg jaj hogy élem ezt túl és én akkor rettenetesen szégyelltem magam.

Anyukám és apukám most nagyon jók hozzám megint. Már nem vernek és anyukám mindig azt mondja mért nem veszed fel fiam az

új ruhádat. Én is jó vagyok és többé nem lopok. Csak úgy néha egy kicsit. És csak néha pisilek be éjszaka. De apa és anya ezért sem szid már. És ma vasárnap volt holnap anyukám megint nem fog dolgozni hanem ismét rám adja az új ruhámat azt a zöld és sárga virágos ruhámat kézen fog és elvezet Zemunba abba az otthonba amely nem otthon hanem rabság a gyerekeknek. Én eleinte rettenetesen félttem és olyankor kijártam ide és sírtam. Most már nem félek. Bánom is én az intézetet. Bánom is én az anyámat. Bánom is én az egész világot. Csak azt sajnálom hogy az előbb nem hívtam ide Pecát. Ó jó.

S ha holnap bemegyek az intézetbe szólok valamelyik férfinak hogy csináljon nekem gyereket. Ők azt szeretik tudom. Ha nem esik jól majd a szememre tapasztom a kezem és nem fogok látni semmit. És később aztán szülök egy szép kis öcsit. És úgy is fogom hívni Öcsi nem pedig Miroslav. Ezt a nevet nem szeretem.

De az is lehet hogy kiszökök Amerikába. Ott fogok nagyra nőni szép leszek és elszegődök egy cirkuszbba én hajtom majd a kötélén azt a szép fényes biciklit ahogy egyszer Zemunban láttam és sok szép nylon ruhám lesz és sok sok szép férfi lesz körülöttem és ők majd szeretnek engem. És mindenki szeretni fog. És akkor az újságban kijön majd a fényképem eljut ide Belgrádba is és akkor meglátja majd anyukám apukám a kis Öcsi és Peca is. És mindenki. És akkor én veszek egy szép nyitott piros autót és egyszer május elsején nem május elsején akkor nagy a tolongás egyszer vasárnap eljövök Belgrádba az én nyitott piros kocsimban és lesz benne egy szép nagy kutyus is és akkor ide hajtok a barakkunkhoz és túlkölni fogok és itt fogok keringeni a barakkunk körül s akkor mindenki kiáll majd a barakk elé engem fognak nézni és azt kiabálják majd Lilike Lilike megjött a mi Lilikénk és a milicisták is kiabálni fogják Lilike Lilike és mindenki integet majd. Én pedig csak száguldozom a barakkunk körül és senkire rá sem nézek a szél lobogtatja a hajamat és a szép ruhámat és ők azt kiabálják majd milyen szép a mi Lilikénk milyen szép a mi Lilikénk s én csak túlkölök túlkölök túlkölök majd és száguldok száguldok száguldok és keringek a barakkunk körül keringek keringek keringek keringek keringek.

De lehet hogy csak abban hagyom az evést.

Borbély János fordítása